

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Iwona Nowak
Protokolant:	stażysta Agnieszka Olechna

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2017 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) S.A z siedzibą w W.

przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w O.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) sp. z o.o. w O. na rzecz powoda (...) S.A w W. kwotę 3438,30 (trzy tysiące czterysta trzydzieści osiem złotych trzydzieści groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 marca 2016 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo,

III. orzeka o kosztach procesu według zasady stosunkowego ich rozdzielenia przyjmując ,że powód wygrał proces w 18,45 % , natomiast pozwany w 81,55 % -pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

SSR Iwona Nowak

V GC 2672/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna w W. w elektronicznym postępowaniu upominawczym, pozwem złożonym dnia 21 marca 2016 r. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O. kwoty 18.635,97 zł z odsetkami ustawowymi od poszczególnych należności ,wynikających z niezapłaconych faktur, skapitalizowanych odsetek za opóźnienie oraz kar umownych z tytułu niewykonania zobowiązania niepieniężnego, nadto domagał się zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż zawarł z pozwanym trzy umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych na czas oznaczony w ramach oferty promocyjnej ,udzielając pozwanemu ulgi w cenach telefonów lub w stawkach za usługi. Pozwany zapoznał się z warunkami ofert, zaakceptował zarówno regulaminy, jak i warunki promocyjnych ofert oraz cennik usług. W związku z zawarciem umów na warunkach promocyjnych pozwany przyjął na siebie zobowiązanie o charakterze niepieniężnym , polegające na utrzymywaniu kart SIM wydanych mu przy zawarciu umów ,w stanie

aktywności przez cały okres, na jaki umowy zostały zawarte, a na wypadek niewykonania zobowiązań przez abonenta przewidziano możliwość rozwiązania umów przed upływem okresu obowiązywania.

Umowy zostały rozwiązane przez powoda z przyczyn leżących po stronie pozwanego, przed upływem okresu na jaki zostały zawarte z uwagi na brak rozliczenia za czteromiesięczny okres. Jednocześnie powód naliczył kary umowne za czas będący różnicą między przyjętym przez pozwanego okresem zobowiązania niepieniężnego a faktycznie spełnionym zobowiązaniem.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 17 czerwca 2016 r. wydał nakaz zapłaty, od którego pozwany wniósł sprzeciw kwestionując w całości zasadność roszczenia powoda z uwagi na niedopuszczalność dochodzenia kar umownych z uwagi na fakt, że pozwany nie mógł utrzymać aktywnych kart SIM.

Utrzymywanie aktywnych kart SIM należy do obowiązków powoda. Ponadto podniósł, że żądane kwoty nie są rozliczeniem ulgi określonej w art. 57 ust. 6 ustawy z 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjnej lecz jest to kara umowna, do której zastosowanie mają przepisy art.482 k.c. Pozwany odnosząc się do tak sformułowanego żądania podniósł, że w związku z tym że kary zastrzeżone zostały na wypadek odstąpienia od umowy wobec niewykonania zobowiązania o charakterze pieniężnym, zastrzeżenie kary umownych w niniejszej sprawie jest nieważne. Podniósł także że kary są rażąco wygórowane .

Postanowieniem z dnia 13 lipca 2016r. Sąd Rejonowy Lublin –Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Olsztynie.

Powód uzupełnił pozew podtrzymując swoje żądanie w całości.

Wskazał, że pismem z dnia 3 lutego 2015 r. wypowiedział warunki umowy ze skutkiem natychmiastowym i naliczył kary umowny jak i dochodzi roszczeń z tytułu nieopłaconych faktur.

Sąd ustalił co następuje:

Powód (...) Spółka Akcyjna w W. w okresie od dnia 24 sierpnia 2012 roku do dnia 8 grudnia 2014 roku zawarł z pozwanym trzy umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych /niesporne/

W dniu 24 sierpnia 2012 roku zawarta została umowa nr (...), na czas oznaczony, dotycząca oferty promocyjnej powoda „ (...) - oferta bez telefonu.

W dniu 14 kwietnia 2014 roku zawarta została umowa nr (...) na czas oznaczony, w której to pozwany miał prawo do skorzystania z oferty promocyjnej powoda- Wymiana telefonu na raty- profirma.

W dniu 8 grudnia 2014 roku zawarta została umowa nr (...) na czas oznaczony, w której to pozwany miał prawo do skorzystania z oferty promocyjnej powoda- Internet mobilny (...) (...) dla ciebie i rodziny –tylko SIM.

(dowód w aktach karta 22-42)

W trakcie trwania umów powód wystawił faktury, które to nie zostały opłacone przez pozwanego. I tak;

- faktura nr (...) na kwotę 859,77 złotych pozwany nie zapłacił za usługi telekomunikacyjne za okres rozliczeniowy od 28 sierpnia 2014 roku do dnia 27 września 2014 roku,

- faktura nr (...) na kwotę 862,14 złotych pozwany nie zapłacił za usługi telekomunikacyjne za okres rozliczeniowy od 28 września 2014 roku do dnia 27 października 2014 roku,

- faktura nr (...) na kwotę 915,95 złotych pozwany nie zapłacił za usługi telekomunikacyjne za okres rozliczeniowy od 28 października 2014 roku do dnia 27 listopada 2014 roku,

- faktura nr (...) na kwotę 465,28 złotych pozwany nie zapłacił za usługi telekomunikacyjne za okres rozliczeniowy od 28 listopada 2014 roku do dnia 27 grudnia 2014 roku,

(dowód w aktach karta 65-74)

Dodatkowo do umowy załączone były również Regulamin Świadczenia Usług telekomunikacyjnych na rzecz Abonentów (...), Warunki Oferty Promocyjnej (...) oraz Cennik numery premium dla abonentów i Cennik taryfy pro firma z którymi to pozwany się zapoznał .

(dowód w aktach karta 31-41)

W ramach umów operator udzielił abonentowi ulgi zgodnie z warunkami ofert.

Zastrzeżono w umowie, że jednostronne rozwiązanie umowy przed upływem czasu oznaczonego, na który została zawarta dokonane przez abonenta lub przez operatora z winy abonenta, oznaczać będzie naruszenie przez abonenta zobowiązania niepieniężnego do utrzymania karty SIM.

Operator mógł rozwiązać umowę w każdym czasie ze skutkiem natychmiastowym po uprzednim wezwaniu abonenta, w przypadku naruszenia przez abonenta postanowień umowy lub innych łączących strony umów, w szczególności w zakresie obowiązku ponoszenia opłat.

W momencie rozwiązania umowy operator zaprzestawać miał świadczenia usług i uniemożliwić abonentowi korzystanie z karty SIM.

Rozwiązanie umowy przed upływem okresu na jaki została zawarta uprawniało operatora do naliczenia kary umownej, której maksymalna wysokość jak wynika z umów wynosi 9400 złotych. Przy czym kara nie może przekroczyć wartości przyznanej ulgi ,pomniejszonej o proporcjonalną wartość ulgi od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. W warunkach oferty promocyjnej zawarto m.in. zapis, że abonent przejmuje na siebie zobowiązanie pieniężne do uiszczania opłaty abonamentowej oraz za inne usługi świadczone przez operatora ,oraz zobowiązanie niepieniężne do utrzymania aktywnej karty SIM, co najmniej do końca obowiązywania umowy.

W przypadku naruszenia zobowiązania abonent będzie zobowiązany do naprawienia szkody wynikającej z przyznanej ulgi, zgodnie z warunkami oferty. Kara umowna nie może przekroczyć kwoty określonej w tabeli oraz przyznanej ulgi pomniejszonej o proporcjonalną wartość tej ulgi za czas od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

(dowód k. 31-41)

Pozwany nie uregulował należności za 4 miesiące z faktur powyżej opisanych . W wyniku czego w okresie od sierpnia 2014 roku do grudnia 2014 roku powstała zaległość w łącznej wysokości 3103,14 złotych.

W związku z zaległością powód pismem z dnia 3 lutego 2015 roku. wypowiedział umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych wzywając pozwanego do zapłaty kwoty 17170,41 zł obejmującą zaległe należności, kary umowne oraz odsetki za opóźnienie w wysokości 38,47 zł.

Powód jednocześnie poinformował pozwanego, że jest zainteresowany kontynuowaniem umowy, co może jednakże nastąpić po uregulowaniu przez pozwanego zaległości.

(dowód: wypowiedzenie k.46-50)

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o dowody w postaci dokumentów przedstawionych przez powoda (umowy o świadczenie usług, aneksy, regulaminy, warunki ofert, rozliczenia, faktury, wydruki z poczty elektronicznej).

Sąd zważył, co następuje

Powód dochodzi należności związanych z zawartymi z pozwanym umowami o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych uregulowana jest w art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz. U. z 2014r. poz. 243).

Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności obowiązkiem powoda było przedstawianie twierdzeń i wskazywanie dowodów na ich poparcie (art. 232 k.p.c.), ale również dołożenie należytej staranności. Wszelkie zaniechania w zakresie inicjatywy dowodowej ocenione być muszą jako zawinione przez stronę.

Zgodnie z przepisem art.227 k.p.c. przedmiotem dowodu są jedynie fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Nie wymagają jednak dowodu fakty przyznane przez stronę przeciwną oraz te o których druga strona się nie wypowie, jeżeli biorąc pod uwagę wynik całej rozprawy fakty te mogą być uznane przez sąd za przyznane (art.229 i 230 k.p.c.).

Zasadniczo okoliczności faktyczne nie były sporne.

Umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych należy zakwalifikować do grupy umów o świadczenie usług, do których - z mocy art. 750 k.c. - mają odpowiednio zastosowanie przepisy o zleceniu (tak wyr. Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1999r., III CKN 450/98, OSNC 2000/5/97).

Prawo telekomunikacyjne w sposób szczególny reguluje odpowiedzialność operatora za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usług telekomunikacyjnych z jednoczesnym odniesieniem się do przepisów k.c. (art. 104 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego).

Wierzyciel, zgodnie z art. 353 § 1 k.c. może żądać od dłużnika świadczenia, które zobowiązany był spełnić, a dłużnik powinien to świadczenie spełnić.

Pozwany na etapie elektronicznego postępowania upominawczego nie zakwestionował faktu zawarcia przez strony umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, nie kwestionował także, faktu, że zaprzestał regulować bieżące zobowiązania. Z tego tytułu, i w związku z tym w okresie trwania umowy powstało zadłużenie w wysokości 3.103,14zł. Na te okoliczności pozwany nie złożył w ogóle żadnego wyjaśnienia.

Powód, zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 6 k.c. wykazał wysokość tego zadłużenia przedkładając dowody świadczące o zawarciu umów, o wystawieniu na ich podstawie faktur wraz ze szczegółowym rozliczeniem, co do każdej z nich.

Tym samym roszczenie powoda w tym zakresie było zasadne iw związku z art. 353 § k.c. Sąd te kwotę zasądził w punkcie I wyroku.

Pozwany powyżej opisanego zadłużenia nie negował, natomiast odmawiał zapłaty naliczonych przez powoda kar umownych powołując się na ich rażące zawyżenie, a następnie już w sprzeciwie powołując się na nieważność zapisów umów dotyczących kar umownych.

Operator telekomunikacyjny wystawił notę obciążeniową w związku z niedotrzymaniem warunków umowy zawartej na czas określony.

Zastrzeżenie „kar umownych” miało rekompensować operatorowi utratę zysków, jakich spodziewał się w razie korzystania przez pozwanego z jego usług przez cały okres, na jaki umowy zawarto.

Należność ta ma charakter kary umownej tj. zryczałtowanego odszkodowania za szkodę wynikłą z nienależytego wykonania umowy przez pozwanego. Takim określeniem posługuje się zarówno powód w pozwie i dalszych pismach

procesowych, jak i oznaczeniem „kara umowna” wprost posłużono się w treści każdej z umów oraz w regulaminach świadczenia usług telekomunikacyjnych i warunkach promocji.

Obowiązek zapłaty kary umownej może być powiązany wyłącznie z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania niepieniężnego, co wynika z brzmienia art. 483 § 1 k.c. Stosownie do treści tego przepisu, można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna), przy czym w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania ,kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. Żądanie odszkodowania przenoszące wysokość zastrzeżonej kary nie jest dopuszczalne chyba, że strony inaczej postanowiły. Zgodnie z ugruntowanym poglądem orzecznictwa, wierzyciel dla realizacji przysługującego mu roszczenia o zapłatę kary umownej musi wykazać istnienie i treść zobowiązania łączącego go z dłużnikiem, a także fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (por. wyrok SN z dnia 27 czerwca 2000 r., I CKN 791/98, LEX nr 50891; wyrok SN z dnia 7 lipca 2005 r., V CK 869/04, LEX nr 150649; wyrok SN z dnia 9 lutego 2005 r., II CK 420/04, LEX nr 301769).

W świetle przedstawionych przez powoda dowodów nie budzi wątpliwości okoliczność, że łączące strony umowy zostały rozwiązane przed upływem okresu ich obowiązywania z przyczyn leżących po stronie pozwanego, który zaprzestał regulowania należności i zalegał z płatnościami za ponad cztery okresy rozliczeniowe. Niewywiązywanie się przez pozwanego z obowiązku zapłaty za opłaty abonamentowe oraz inne opłaty za świadczone usługi uprawniało powoda do rozwiązania umów, co też uczynił .

Podstawowym obowiązkiem pozwanego (z którego naruszenia powód wywodzi obowiązek zapłaty kary umownej) był obowiązek zapłaty za usługi telekomunikacyjne. Nie ulega wątpliwości, że obowiązek ten ma charakter pieniężny.

Zastrzeżenie kary umownej na wypadek odstąpienia od umowy z tej przyczyny, w istocie stanowi sankcję za niewykonanie lub nienależyte wykonanie świadczenia pieniężnego. W takiej sytuacji zastrzeżenie kary umownej za naruszenie jedynie obowiązku zapłaty byłoby sprzeczne z art. 483 § 1 k.c. i nieważne (art. 58§1 k.c.), a żądanie zapłaty kary umownej nie uzasadnione.

Nie można jednak wykluczyć uprawnienia operatora do zastrzeżenia w umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych obowiązku zapłaty kary umownej na wypadek niewykonania przez abonenta innych obowiązków lub świadczeń, poza świadczeniami pieniężnymi. Takim obowiązkiem abonenta obwarowanym obowiązkiem kary umownej może być utrzymanie karty SIM przez zakładany czas trwania umowy w sytuacji, gdy operator w całym oznaczonym w umowie okresie jej obowiązywania rozlicza udzielone abonentowi ulgi.

Skrócenie okresu obowiązywania umowy pozbawia bowiem operatora możliwości „odzyskania” tej części upustu, jaki przypadałby po rozwiązaniu umowy. Jednak w tych konkretnych umowach, które łączyły strony powód każdorazowo połączył udzieloną ulgę z karą umowną. W treści umów, regulaminów czy warunków oferty przewidziano, że rozwiązanie umowy przed upływem okresu, na jaki umowa została zawarta uprawnia operatora do naliczenia kary umownej. Kara nie została określona konkretną niezmienną kwotą, lecz każdorazowo wskazano maksymalną wysokość kary zaznaczając, że kara nie może przekroczyć wartości przyznanej ulgi pomniejszonej o proporcjonalną wartość ulgi od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

Powód, zatem odwołał się tu do regulacji zawartej w art. 57 ust. 6 Prawa telekomunikacyjnego, zgodnie, z którą w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

Wskazana regulacja prawna wyznacza granice dopuszczalnych roszczeń dostawcy usługi związanych z rozwiązaniem umowy przewidującej ulgę dla abonenta przyznaną w związku z zawarciem umowy. Jak wskazuje się w literaturze

przedmiotu (S. P., Prawo telekomunikacyjne. Komentarz, wyd. 3, C. H. B., 2013) przywołany przepis akcentuje związek pomiędzy zawarciem umowy a przyznaniem ulgi, ale nie przesądza jakie towary lub usługi powinny być przedmiotem ulgi. Ustawodawca pozostawił tę kwestię uznaniu stron, które korzystają w tym zakresie ze swobody kontraktowej. Ulga taka powinna być jednak określona w związku z zawarciem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, co powoduje, że świadczenie lub towar uzyskiwane na ulgowych warunkach należy określić w takiej umowie. Przepis ten ogranicza wysokość roszczeń, których może dochodzić operator telekomunikacyjny, nie przewiduje natomiast możliwości ich ryczałtowego określenia. Operator musi wyraźnie wskazać różnicę między standardową a obniżoną ceną określonego świadczenia, która stanowi ulgę (tak S. Piątek w Prawo Telekomunikacyjne. Komentarz, wyd. CH Beck 2013).

Cytowany przepis art. 57 ust. 6 Prawa telekomunikacyjnego, nie zawiera upoważnienia dla operatorów telekomunikacyjnych do zastrzegania kar umownych w sytuacjach nieprzewidzianych w art. 483 § 1 k.c., a należy pamiętać, że art. 483 § 1 k.c. stanowi wyjątek od zasady, że wysokość szkody powinna być udowodniona, zaś przepisy o charakterze wyjątkowym nie mogą być interpretowane w sposób rozszerzający.

Postanowienia dotyczące tych opłat specjalnych, zawarte w umowach, regulaminach, i warunkach ofert nazwane są karami umownymi, przewidują obowiązek zapłaty przez abonenta określonej sumy pieniężnej w celu naprawienia szkody wynikającej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Wprowadzenie takich postanowień do umowy stron nie mogło zostać jednak uznane za skuteczne.

Połączenie kary umownej z opłatą wyrównawczą w wysokości wartości przyznanej ulgi nie zwalnia powoda z obowiązku określenia kary umownej zgodnie z wymogami art. 483 § 1 k.c. Przepis ten stanowi, że wysokość kary umownej musi być określona w treści umowy, przy czym kara ta powinna być wyrażona kwotowo w chwili jej zastrzegania. Nie oznacza to konieczności podania konkretnej sumy pieniężnej stanowiącej karę umowną. Strony mogą określić wysokość kary pośrednio, poprzez wskazanie podstaw jej określenia. Karę oznaczyć można w jakimś ułamku lub procencie w odniesieniu do wartości świadczenia głównego.

Wskazać należy, że w wyroku z dnia 06.02.2008r. Sąd Najwyższy wskazał, że kara umowna występuje wyłącznie pod postacią określonej sumy, co niekoniecznie musi oznaczać, że zastrzegając ją należy ustalić jednocześnie jej wysokość. Określenie kary może nastąpić przez wskazanie kryteriów, którymi posługując się, możliwym będzie wskazanie sumy, jaką dłużnik zobowiązany będzie zapłacić wierzycielowi (II CSK 428/07, LEX nr 621799). Takich wymogów nie spełniają jednak zapisy umów zawartych pomiędzy stornami.

W niniejszym przypadku mamy bowiem do czynienia z sytuacją, w której kara umowna wprawdzie jest określona, ale nie jako konkretna ostateczna suma, lecz jako górna wysokość możliwej do naliczenia wartości. W treści umowy natomiast nie odwołano się do jakichkolwiek kryteriów, mierników czy sposobu obliczenia wysokości kary umownej. Nie został przedstawiony w umowie mechanizm liczenia kary, na podstawie którego można by ustalić w sposób precyzyjny i jednoznaczny wysokość kary umownej w chwili jej zastrzeżenia. Powód wprawdzie szczegółowo wylicza każdą z kar, ale ten sposób wyliczenia nie wynika z zapisów umowy.

Dezaktywacji karty SIM dokonał sam operator tj powód po rozwiązaniu umów, co było jedynie następstwem niewykonania umowy przez pozwanego –braku zapłaty. Nie można uznać, że pozwany nie wykonał obowiązku niepieniężnego mającego polegać na utrzymaniu aktywnej karty SIM, skoro o jej aktywności lub dezaktywacji może decydować jedynie powód jako operator.

Powyższe ustalenia nie pozostają w sprzeczności z treścią art. 57 ust 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku prawa telekomunikacyjnego. Z tego przepisu wynika, że istnieje możliwość dochodzenia roszczeń, które to nie mogą być utożsamiane z dochodzeniem kar umownych jak w niniejszej sprawie.

Także w przypadku gdy zawarcie umowy wiązało się z przyznaniem abonentowi ulgi , powód –operator ma prawo wobec przedwczesnego rozwiązania umów wystąpić z roszczeniem odszkodowawczym , ale w wysokości nie przekraczającej równowartości przyznanej abonentowi ulgi .

W przedmiotowej sprawie strona powodowa nie dochodziła jednakże tego rodzaju roszczeń albowiem jej żądanie w zakresie 14054,65 złotych zapłaty dotyczyło zapłaty kary umownej.

Próba wykazania sposobu obliczenia kar umownych , nie może odnieść skutków gdyż zastrzeżenie kar umownych w niniejszej sprawie było dotknięte nieważnością.

W niniejszej sprawie , powód mógł być ewentualnie uprawniony do obciążenia pozwanego obowiązkiem zwrotu otrzymanej ulgi z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy na podstawie art. 57 prawa telekomunikacyjnego.

Z uwagi na to, że pozwany w dalszym ciągu nie uregulował zadłużenia za świadczone w okresie trwania umowy usługi wysokości 3103,14 zł wraz z odsetkami za opóźnienie na mocy art. 734§1 k.c. w zw. z art.750 k.c., art. 481§1 i 2 k.c., art.482§1 k.c. orzeczono, jak w sentencji wyroku. Dodatkowo kwota ta została powiększona o odsetki za okres od dnia wymagalności do dnia złożenia pozwu w kwocie 335,16 złotych wynikające z wyliczenia każdej z faktur . I tak z faktury

- nr (...) na kwotę 859,77 złotych zostały naliczone odsetki w kwocie 104,75 złotych za okres od 13 października 2014 roku do 16 marca 2016 roku ,

- f nr (...) na kwotę 862,14 złotych zostały naliczone odsetki w kwocie 95,83 złotych za okres od 12 listopada 2014 roku do 16 marca 2016 roku

- f nr (...) na kwotę 915,95 złotych zostały naliczone odsetki w kwocie 91,70 złotych za okres od 13 grudnia 2014 roku do 16 marca 2016 roku

- nr (...) na kwotę 465,28 złotych zostały naliczone odsetki w kwocie 42,88 złotych za okres od 12 stycznia 2015 roku do 16 marca 2016 roku

Co do kar umownych powództwo zostało oddalone. Jak również roszczenie w przedmiocie skapitalizowanych odsetek , albowiem liczone były od nieprawidłowych kwot.

O odsetkach sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. i w związku z tym ,że zostały policzone odsetki do dnia złożenia pozwu . zasadnym było ich dalsze zasądzenie od dnia złożenia pozwu.

O kosztach procesu sąd orzekł odpowiednio do treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art.100 k.p.c. uwzględniając zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów. Stosunek kwoty żądanej przez powoda do zasądzonej wynosi 18,45% i w takim stosunku powód wygrał proces. Tym samym pozwany wygrał proces w stosunku 81,55 %.

SSR Iwona Nowak